

TAK JDETE POMALU KRAJINOU DĚTSTVÍ, SNÍTE,
v lesíku nad Svatkou hleďte na zlatité
vrcholky akátů a mušle borovic.
Na nuzné domečky a na červené skály,
znavená Vídeňka pod vámi mizí v dál,
dým plyne nad hřbitov, rovinám jihu vsítit.

PLÁŇ SE TI OTVÍRÁ, KDYŽ MÍJŠ DLOUHOU ZED
zeleň zahrady, zed mrtvých na Centralce.
Buš do ní zoufale a čekej odpověď,
jen vyplašený pták... odlétá... mizí v dálce.

Jen vyplašený pták odlétá oblohou
(škotačil na hrobech a hvízdal v keřích smrti)
a smyčka lítosti se zadržuje, škrtí,
sleduješ jeho let, olovo na nohou.

Sleduješ jeho let, jak lehounce tam pluje,
jak jízva na nebi se zvolna začne
nad poli, lukami a kolébáním vod.
Ta rýha stříbrná... ta rýžka... nit... a bod...